

Cesty a Cíle

ČÍSLO

11.

ROČNÍK VI.

15. června 1928.

OBSAH:

Radost.

Povězte co je křesťanství.

Zestárnouti a zůstat mladým.

Ze Svobodného bratrství.

Ždibec rozmaru.

Týdenní kalendář SB.

Literatura.

„UNITARIA“, PRAHA I., KARLOVA 8.
Knihkupectví a nakladatelství Svobodného bratrství.

Cesty a cíle vycházejí 1. a 15. každého měsíce. Za redakci odpovídá N. F. Čapek. Redakce a správa v Praze I., Karlova 8. (Unitaria). Majitel a vydavatel Svobodné bratrství Praha I., Karlova 8. Jednotlivá čísla po 80 hal. Celoroční předplatné Kč 16.—, pololetně Kč 8.—. Kdo podrží ukázkové číslo, je považován za odběratele. — Účet pošt. úř. šek. 21321. — Telefon č. 20121. — Novinová sazba povolena řed. pošt a telegrafů v Praze č. 238.133-VI-22.

Literatura.

Havel Souček: Na úsvitu. Román z učitelského života, ličící boje pokrokového učitele s nevědomostí prostých vesničanů a intrikami kleru. Má řadu výstižných obrázků a bylo by si jen přátí, aby byl hlavně na venkově hodně čten. — Vyšlo nákladem Volné myšlenky, Praha II., Dřevná 6. Stran 214 cena Kč 13.—.

Georg Brandes: Prvotní křesťanství. Kritická studie o křesťanském učení z pera přímočarého myslitele, jenž ji sám klasifikuje jako „nalití studené vody do horkého pekla duchovenstva.“ Celé dílko svědčí o tom, že autor nestudoval svou věc jen povrchně a také největší užitek z knihy bude mít jen ten, kdo sám o křesťanství hodně přemýšlel a je studoval. Ač uznáváme, že lecos o čem je v knize řeč, dalo by se jinak vysvětlit, přece neváháme na knihu upozornit. Vyšla nákladem Volné myšlenky. Stran 120, cena Kč 10.—. M.

Bertrand Russel: Proč nejsem křesťanem. Přednáška významného anglického filosofa, jejíž největší chybou je, že je příliš stručná. Je psána jasně a poutavě. Pro nás je jenom důkazem, že na všech stranách objevují se opravdoví mužové, kteří nutí křesťany postavit se proti žonglerům s kulatými slovíčky. - Vydala Volná myšlenka. Cena Kč 1'50. M.

Edisonův život a dílo je obsahem nového svazku „Knih osudů a práce“, které vydává v týdenních sešitech nakladatelství „Orbis“ (Praha XII.). Sensační kniha, která poví o americké civilizaci více, než sta učených svazků. Sešit za Kč 3'80. Na požádání zašle na ukázkou každý knihkupec neb jmenované nakladatelství.

Radost.

Chci-li pojednati o tom, co by mohlo učiniti náš každodenní život radostnějším, neběží mi o nějaké čarovné odstranění všech trampot a žalů, nýbrž toliko o zradostnění, to jest o získání trochu větší míry radostí, než jsme jí měli dosud. Jedná se o dosažení toho nejbližšího stupně, jakého jsme schopni. Ale stojí to za to! Každá kapka pravé radosti má svoji velkou cenu. Mnohý člověk zoufal nad životem proto, že už ani té jedné kapky radosti nebylo.

Nelze ovšem popřít, kdyby náš společenský řád byl rozumnější a spravedlivější, že by tím odstraněno bylo mnoho příčin utrpení. O tom jsem mluvil a psal jindy. Zde se omezují toliko na věci, které možno dosahovati, bez ohledu na stávající poměry a pořádky.

Co je vlastně radost?

Radost je dvojí. Jedna vyplývá z toho, že dosahujeme něčeho, po čem jsme toužili, co jsme za žádoucí považovali, ať už to bylo dobré neb zlé. I taková věc, která je počátkem velikého trápení, může nám v tomto smyslu přinést radost.

Radost tohoto druhu bývá největší na počátku, ale postupně se zmenšuje, protože předmět, po kterém jsme toužili, a kterého jsme dosáhli, častějším užíváním zevšedňuje a stává se lhostejnějším. Povstávají nové touhy a žádosti po nových předmětech a radost z dosaženého vyprchává.

Naproti této prchavé radosti je radost jiná, trvalejší a o mnoho cennější. Je to radost vy-

rovnaného člověka, vyrovnaného rozumově a citově. Předměty jeho radosti jsou vždy blízké a přítomné. On nesedí zahalen v smutku nad zaslými starými časy, kdy bývalo dobře, on také nehledí se založenýma rukama do budoucnosti, od které lepších časů očekává, aniž obrací oči k oblakům v naději, že mu štěstí spadne do klína. Naopak, on používá všech svých smyslů a schopností, aby viděl a správně okoušel to, co je v jeho blízkosti a dosahu. On se snaží najít ku každé věci a osobě správný poměr a vztah, a všemu vůkol hledí se tak přizpůsobit, aneb se s tím tak vyrovnat, aby tím povstalo něco dobrého, užitečného a blahodárného; aby nové hodnoty se vytvořily, jež by znamenaly vyšší a tudíž i radostnější život.

Život vůkol má ošem naň vliv, okolnosti naň dorážejí, ale jen aby určily stupeň jeho úsilí, jak mnoho je mu třeba reagovat, se bránit neb zpětně působit a své okolí si přizpůsobovat, aneb nové tvořit. Základ jeho života, štěstí a radosti je v něm samém, toho je si dobře vědom a s tím všude počítá. Cítí-li se nešťastným, znamená to jen tolik, že nechal vniknouti do svého nitra co tam nepatřilo, aneb nezaujal k svému okolí správnou posici. Není tím ovšem řečeno, že by se ho někdy hluboce nedotýkal sten a bol jeho okolí, ale on ví, že přenášení toho bolu do svatyně své duše a udržování ho tam vzpomínkami neb trápením, těm trpícím by neprospělo, ale ubližovalo by jemu. Proto raději vykoná vše, co může k odstranění zla, se srdcem klidným a vyrovnaným.

Z toho by někdo mohl usoudit, že všechno štěstí závisí od povahy člověka.

Na povaze skutečně tolik záleží, že mnozí činí závěry, jakoby na ní záleželo všechno.

V ohledu radostí života mohli bychom rozeznávat tři druhy povah:

Jsou povahy nemocné, buď tělesně neb duševně neb obojí. Duševně nemocných je po velké vojně velmi mnoho a není při tom třeba myslet hned na někoho, kdo patří do blázince. Některý člověk může býti v mnohých věcech velmi milý, a zdáti se úplně zdravým a normálním a přece může mít svoje velmi slabé chvíle, v kterých zdá se býti jiným člověkem.

Nejznámější chorobou tělesnou, která mívá vliv na náladu je nervosita. Ale podrážděnost může býti zaviněna i jinými chorobami. Také škarohlídství mívá mnohdy své sídlo v nějaké chorobě.

Dobrý lékař může v těchto případech mnoho přispěti k zradostnění života.

Dále sluší rozeznávat povahy, jež nejsou nemocné, ale slabé. Tato jejich slabost může mít příčinu dědičnou, nebo může býti způsobena zvrácenou výchovou a jinými okolnostmi života.

Nejčastější slabost jeví se v tom, že mezi city a vůlí, anebo mezi rozumem a city bývá velký nepoměr.

Někdo má na příklad velmi jemnou citovou povahu. Všechno se ho dotkne, po každém silném otřesu trpí — a to proto, že se nedovede vzepříti, že nemá přiměřeně velké sebevědomí, nemá dost silnou vůli k sebeuplatnění a odražení aneb k vyrovnání negativních dojmů a stavů.

Člověk s neharmonickou povahou jeví svojí

slabost mnoha způsobu. Buď jeho kritické vlohy jsou předrážděné, takže všechno příliš kritizuje a utápí se takřka v samých špatnostech neb nedostatecích druhých lidí, neb má kritický smysl tak slabý, že sotva dobré od zlého rozeznává.

Jiný druh slabé povahy je v tom, že člověk má ty nejkrásnější plány, ale jen plány; skutek vždy uteče, jakmile k němu má dojít, aneb jakmile byl učiněn slabý začátek. Zase jiný je plný činností, překotné činností, a nedostává se mu smyslu pro klidné plánování.

Jsou dále povahy, které se trápí protože se nemohou vymluvit nebo vzepřít neb vůbec dátí nějak na jevo co v nich bouří, a tak se zžirají samy v sobě. A na opačném pólu nacházejí se povahy, které příliš ukvapeně projevují vše co cítí, takže takřka ani nedovedou v sobě nic uchovat a musí se vším hned za tepla vyrazit a každou polévku shltnout dokud je vařící.

Všechny uvedené a ještě mnohé jiné vlastnosti slabých povah způsobují lidem samozřejmě mnoho trápení a nenapomáhají k zradostnění života. V každém takovém případě je dobře poradit se s někým, kdo takovým stavům rozumí a může dátí odbornou a poctivou radu.

Za třetí je nám rozeznávatí od chorých a slabých povahy silné a zdravé. Nejvíce na tom záleží abychom si uvědomovali jak se povaha silná tvoří, jak lze slabou na silnou přeměnovati, aneb jak i slabá povaha může mnohemu trápení se vyhnoutí a život učinití radostnějším.

Úkol rodiny, školy a společnosti měl by býti také ten, aby se vychovávaly silné a zdravé povahy; a úkol státu měl by býti i v tom, aby

vytvořoval co nejvíce podmínek, za kterých by občané bez velké námahy mohli býti šťastnými. Dokud toho nebude jest nám starati se o zradostnění života prostředky, jež máme po ruce.

Aby náš život stával se radostnějším za každých okolností, k tomu je potřebí jistého umění, o kterém málo lidí ví, a když by někdo i pověděl co to je za umění, zase mu mnozí odpoví to že není žádné umění, nebo že tomu umění není třeba se učit, ani se v něm cvičit, to že se rozumí samo sebou. Nemají pravdu, ale já si také nenamlouvám, že každého hned přesvědčím když řeknu, že tím uměním, o kterém mluvím, je umět žít!

Základní poznatek pro takové zradostnění všedního života je fakt, že radost není nikdy v tom, co je nebo co se odehrává mimo nás. Všecka radost přichází k nám jen cestou našeho vlastního uvažování a cítění. Na příklad někdo řekne, že mi umřelo dítě. To samo o sobě neznamená pro mě ani radost ani smutek. Smutnou se ta řeč teprve stává tím, že ji slyším, že jí věřím a že ji za smutnou uznávám. Mohlo by se však státi, že můj syn neumřel, ale já bych dostal zprávu, že umřel a věřil ji a považoval ji za smutnou; potom jsem smutný bez ohledu na to jestli umřel, anebo neumřel. Anebo bych si tu smrt dovedl myslet v souvislosti s takovými představami, které by můj smutek vyvažily a zvolal bych snad jako ona antická matka: „Kdybych měla dvanáct synů, všechny bych chtěla vidět takto umírati!“

To je jen příklad, že radost není v tom, co

se vůkol děje, jako v duševním stavu, v jakém žijeme neb jaký dovedeme si vytvořit.

Celý svět je příliš malý, aby vyplnil poušť v nepatrném lidském srdci, když tam není duch, který se dovede postavit za každé zklamání a každý nezdar a slavit vítězství, třeba nad hrobem všech svých nadějí.

Člověk, jenž hledá své štěstí mimo sebe, podobá se staré plachetní lodi. Její pohyb vpřed závisel na příznivém větru, jistota směru na jasném nebi, neboť větrem byla hnána a od svítu bezoblačného nebe závisela vědomost o správnosti směru. Člověk však, který objevil své božské síly, podobá se moderní parolodi, která není hnána větry, ale svými vlastními stroji uvnitř lodí a která není řízena postavením hvězd, ale kompasem, který má kormidelník vždy před sebou.

Hlavní zásada praktického zradostňování života je: Odstraňuj denně vše, co zesmutňuje.

Jsou to především tak zvané negativní stavy duševní. Moderní psychologie má velikou zásluhu, že na zhoubnost těchto negativních stavů poukázala.

Běží hlavně o stavy bázně, starostlivosti, smutku, hněvu, závisti. Každý z těchto stavů je v duchu moderní psychologie asi tím, čím je v ohledu fysickém horečka, tuberkulosa, rakovina, syfilis, paralysa a podobné.

Prvým praktickým krokem k zradostnění života jest odvracení mysle od takovýchto stavů a pěstováním stavů opačných, neboť láska vyhání hněv, radost smutky a přejnost zapuzuje závist.

Jest vůbec velmi dobrým a nejvyšším účinným

pravidlem, abychom v svém nitru nepopřávali místa ničemu, co je neúčelné, neživotné aneb příliš vzdálené.

Vy víte, že kdo udělá ze svého pokoje skladiště nábytku, nemůže chtít, aby tam mohl ještě pohodlně bydlet. Tak kdo své nitro naplňuje věcmi, které mu nijak neprospívají, nemá potom dost místa a touhy po věcech opravdu prospěšných. Naši myslí může lecos projít, právě tak jako leckoho potkáme na ulici, ale my nezveme hned každého k obědu aneb aby docela u nás bydlel. Proč tedy dovolovat lecjakým myšlenkám aby nás otravovaly?

Je to velký a osudný klam domnívatí se, že máme v sobě vždy místa dost pro jakékoli myšlenky a dojmy. Jako tělu prospívá jen zdravá krev a jako krev, má-li zůstatí zdravou, může obsahovatí jen jisté procento bílých tělísek v poměru k červeným, tak se to má i s duševním obsahem naší mysle, našich vzpomínek a dojmů. Jsou lidé, kteří si udělali ze své duše smetiště. Všechno možné tam házejí. Jak by se zhrozili, kdyby měli dost znalostí o svém duševním organismu a dovedli sobě uvědomit, jak to v jejich duši vypadá.

* *

Musíme si přátí, aby vniklo více světla, radostí a síly do našeho života a do života všech lidí. Neboť Bůh není v únavě, ale v síle, není v smutcích, ale v radosti, není v zlobě, ale v lásce.

(Úryvek přednášky, jejíž druhý díl se ztratil.)

Povězte co je křesťanství.

Když svého času přineslo „Národní Osvobození“ článek s výzvou, aby se pokrokoví lidé zamyslili nad tím, co je křesťanství, dali jsme místo diskusi o tom, co vlastně křesťanství je. Kromě značného kruhu čtenářů máme velký kruh posluchačů a ti všichni byli vyzváni, aby si třeba osobně u svých duchovních vyžádali zodpovědění uvedeně otázky. Leč dosud nás došly teprve dvě věcné odpovědi. Jednu jsme otiskli minule, dnes uveřejňujeme odpověď br. Přemysla Pittra, jenž svůj úsudek shrnul v tuto stručnou větu:

„Křesťanství je životní názor, vyplývající z učení Ježíšova.“

Kdybychom neznali názor br. Pittra jakožto zástupce „Křesťanského komunismu“ a antimilitarismu, nevěděli bychom z této definice jaké či které názory jsou tu míněny. Jestliže však názor, který pro br. Pittra vyplývá z učení Ježíšova je charakteristický pro křesťanství, je blízká otázka, zdali potom uznává za křesťany papeže, kteří válčili, Kalvína, který upaloval, kněze, kteří zbraním žehnali a evangelické duchovní, kteří pro válku horlili. A zdali si uvědomuje, že opravdoví buddhisté jsou mu svým učením a praxí blíží než 90 proc. všech křesťanů?

Domníváme se také, že křesťanství je něco více než jen životní názor. Je nám ovšem velmi dobře známo, že pro br. Pittra není křesťanství pouze názorem, ale životem. — Naše otázka zůstává nezodpověděna. Nikdo dosud nepověděl, co je všem křesťanům společné a s čím žádné jiné náboženství se nemůže pochlubit.

Zestárnoutí a zůstatí mladým.

„Žijeme příliš krátce v poměru k té dlouhé době kdy jsme mrtví,“ praví jistý básník. I když plně nesouhlasíme s tímto názorem přece jen musíme souhlasit aspoň v tom, že žijeme příliš krátce. Německý lékař dr. A. Kühner zdůrazňuje ve svých spisech dvě hlavní příčiny stárnutí: nedostatečné dýchání a neznalost duševního života. Dr. Kühner tvrdí, že většina lidí jsou jen polovičními lidmi, protože dýchají polovičatě, ač mohli by zdvojnásobit, ba i ztrojnásobit množství vdechovaného vzduchu. Mnozí lidé nevydýchnou za celý život tak plně, aby své plíce pročistili, propláchli až k hrotům. Obzvláště lidé duševně pracující a pak ti, jejichž zaměstnání je nutí sedět, měli by býti poučeni o tom, že nedostatečné dýchání způsobuje předčasné stárnutí a zkracuje život. Dech je život! Jak dýcháme, tak žijeme i umíráme. Nevdechujeme pouze kyslík, ale kromě něj také ještě zvláštní, neznámou jemnou substanci, kterou ještě žádný chemík neprozkoumal a která svou úžasnou jemností dala by se přirovnat snad jenom k vůni. Indické učení nazývá ji „Pranou“. Prana — toť jakés velejemné vlnění magnetické a elektrické.

Nejobvyklejší způsob hlubokého dýchání je ten, že při zavřených ústech zvolna a hluboce vdechneme, pak zadržíme dech tak dlouho, až nám skorem dochází, načež otevřenými ústy náležitě vydechneme. Při tom jako hlavní pravidlo platí: nepřepínat! Přírozená únava nám sama již naznačí hranici dovoleného.

Hluboké dýchání lze dobře spojit s pohybem.

Cviky, stoupání do vrchů a pod. Dvě hodiny stoupání nahradí šest hodin procházky po rovině.

Hlubokým dýcháním zbavujeme se jedů. Kdo si naň zvykne upozoruje záhy na sobě znatelnou změnu; je čilejší, silnější a všechny ostatní funkce jeho těla se zlepší.

Stárnutí závisí však z větší části na našem duševním životě. Myšlenka jde vždy napřed a jestliže myslíme na stárnutí pak toto poslušně následuje. Zázračný lék proti stáří je — v naší duši. Co pomůže mladě se oblékat a lícit, když v polovině svého věku zbavujeme se sami schopnosti myslet krásné, svěží a mladistvé myšlenky, když se nesnažíme uchovat ve své mysli obraz radostného, kvetoucího mládí. Trpíme všichni — životem!

Ten nejlepší lékař je v nás. V nás je ona zvláštní, neviditelná, dynamická síla a v nás je také možnost ji k svému prospěchu lépe použít, povzbudit. K tomu slouží vědomá, správně použitá sugesce, vlastně autosugesce.

Naše tělo je velká moudrost; je velká rozmanitost s jediným cílem; je válka i mír, stádo i pastýř, vědomí i víra; je soustátí, jehož vláda je moudřejší než všechny vlády na zemi! Poznejme sebe!

A. K.

Ze Svobodného bratrství.

Letní škola — letní tábor. Br. Volf, jenž si vzal na starost administrativní stránku při uspořádání naší letní školy, napsal na naší žádost pro Cesty a Cile tento příspěvek, který je zároveň jeho svoláním, poselstvím, plánem, náladovým vyličením touhy, jaké by to mělo být a projevem víry, že to takové bude. Píše:

„Tak často čteme stížnosti na mnohé nezdravé poměry a zároveň o možnostech, kterak si život zkrášlit, zlepšit. Bylo již mnoho takových pokusů a mnoho jich ztroskotalo. Proč? Protože oni snaživci neuvědomili si dost jasně všechny nedostatky a nutnosti, se kterými se za takových okolností musí počítat. Člověk si musí dříve vybudovat nový názor a vysvléci se ze starých zvyků a pověr, jichž si však dost neuvědomuje. Ve Svobodném bratrství osvobozujeme se v tomto smyslu a zároveň se snažíme pomoci těm, kteří jsou v našem dosahu. Pro ty, kdož neváhají přiložit ruku k dílu, bude pořádán zvláštní výchovný kurs nedaleko Radošovic u sanatoria p. Motla, kdež se budeme stravovat. V lese se po junácku utáboříme, bydlet budeme ve stanech, svěží vzduch dýchat a naslouchat šeptání přírody. Ráno vstávat a cvičit, v překrásných tůňkách čistého potůčku se umývat, snídat a uklízet a pak — půjdeme do školy. Ale do jaké? To bude škola jiná, nová, krásná jako ta příroda. Taková jak si ji představujeme. Škola, v níž každý jedinec tvoří nové duševní hodnoty ve svém vlastním nitru i v druhých.

Odpoledne oddáme se pak slunci, vzduchu, vodě, veselým hrám a radostným pracem v bratrském duchu. K večeru bude opět škola a občas, snad ve středu a v sobotu, táborový oheň. V sobotu odpoledne a přes neděli rádi uvítáme návštěvy oněch bratrů a sester, kteří nemohou se kursů účastnit.

Od 1. do 15. července naskýtá se nám příležitost prožít kousek krásného života, jak o něm často sníváme. A jaký bude ten náš tábor? Bude takový, jakým si jej ve svých představách vytvoříme. Věřím, že to bude krásný záhon posetý květy Svobodného bratrství. Bude pro nás také zkouškou a ukázkou, jak možno žít lidem majícím snahu vytvořit novou kulturu — především mezi sebou — za podmínek, které jsou nám okolnostmi dány.

Proto, bratři a sestry, tvořme již dnes!

Porady ohledně příprav dávají br. Maška a Volf.“

Druhý zájezd na Moravu. Mezi 5. a 9. červnem vykonal br. Čapek druhý zájezd na Moravu, aby upevnil a rozšířil základnu pro činnost SB. S ním jela ses. Čapková, známá svojí neobyčejnou bystrostí ve věcech organizačních a administracyjnych, takže mu byla, jako vždy, vydatnou pomocnicí.

Prvý den platil Brnu. Návštěva velmi dobrá, sál plný, pěkný počet nově přihlášených, utvořen prozatímní výbor.

Pak se jelo do Ostravy, kde právě stavebníci končili stávku. Byl slunný den, vše spěchalo do přírody, přes to návštěva velmi úctyhodná a mnoho nových přihlášek.

Konečným cílem byla Olomouc. Tam byl úspěch největší v každém ohledu, duchovním i materiálním, takže i pokladník SB. bude s Olomoucí spokojen. Je totiž nutno podotknouti, že SB., vlastně pražští jeho členové, konají tuto práci z vlastních sil a obětí. Proto se snažíme každou práci postavit co nejdříve na vlastní finanční bási a tak, aby přinášené oběti vydaly co nejvíc.

Při příští návštěvě začne br. Čapek ve všech třech moravských městech udílet porady, aby vyhověl četným žádostem.

Poděkování.

V prvé polovici května t. r. byl ukončen třetí běh přednášek, pořádaných Klubem mladých žen při SB. Přednášky vedla pí Jarošová - Gammová, která s velkou péčí a láskou obětavě dojížděla až z Orlických hor do našeho kroužku. Z jejích krásných přednášek získali jsme tak mnohou cennou radu pro naši další životní dráhu.

Za její laskavé pomoci bylo nám umožněno navštěvovati dva odborně vedené kojenecké kursy, které pro naše nastávající maminky byly velice cenné.

Za tuto velkou ochotu a lásku nám prokázanou vyslovuje Klub mladých žen spolu s Klubem mladých mužů SB. milé pí Jarošové - Gammové upřímný dík a doufá, že se s ní v jejím krásném úkolu o příštím podzimu v našich kroužcích opět shledá.

Za Klub mladých žen SB. — J. Č.

Ždíbec rozmaru.

Momentky ze zájezdu na Moravu.

Kocourkovským se vysmívají, že chytali do pytlů světlo. My jsme zase vozili světlo v balíku. Tak to aspoň řekl jeden bratr v Olomouci. Na otázku sestry M.: „Co to máte v tom velikém balíku?“ — odpověděl: „Světlo, sestřičko, světlo. Mnoho světla.“ A když sestra údivem rozevřela svá moudrá očka, rozbalil balík s — literaturou a sestra si koupila trochu toho světla.

*

Ostravští spiritisté zahajují a ukončují své přednášky zpěvem. Ve svém zpěvníku mají také naši píseň „Nám slunce v růžích červánků.“ Členové ovšem nevědí, že je to píseň přejata ze zpěvníku SB. a tak se přihodilo toto: Po přednášce br. Čapka, byvše uvedeni do radostné nálady, rozhodli se, že si zazpívají zmíněnou píseň. Začli. Ale jak! Po prvé sloce je br. Čapek přerušil: „Nezpíváte to správně!“ „Ale ano,“ oni na to. „Říkám, že to není správné,“ stál na svém br. Č. „Jak to můžeš vědět?“ tázali se udiveně. „Musím to vědět; vždyť jsem tu píseň sám složil.“ — To pak bylo haló.

*

Ke konci ještě několik slov o sebevědomí kladenských bratří. V poslední schůzce jim br. Čapek vyprávěl o úspěchu SB. na Moravě. Všichni projevovali radost; br. Nevšimal cítil však povinnost obhájit význam práce na Kladně a proto si zacítoval: „A kdybys bratře, celý svět získal; Kladno kdybys pak neměl, nic to není platno!“ — Zcela správně; celý svět bez Kladna není celý svět.

*

Ze schůzky mamínek. Maminky sedí a vyprávějí si navzájem své zkušenosti. Děti si hrají. Sestra E. hraje si s čípernou čtyřletou holčičkou. „Která je tvoje maminka?“, táže se jí. „Tam ta“, kývne capart hlavou směrem k matkám. „Tam je jich víc; která je tvoje?“ „No, ta nejhezčí přecel!“

*

Jistý anglický duchovní, ilustruje církevní poměry své vlasti, pravil: „Mnozí lidé chtějí mít pěkného faráře, který krásně káže, dva slušně vyhlízející vikáře, hezkou paní farářovou, vytopený, vším pohodlím vybavený kostel, a to všechno za jeden penny týdně.“

*

„Maminko, naše konference mládeže byla velmi krásná!“

„O čem jste jednali?“

„Odhlasovali jsme odstranění války.“

TÝDENNÍ KALENDAŘ S.B.

17. června **9-15.** NEDĚLNÍ ŠKOLA SB. v sále Slovanského ostr. Řídí br. Pražák.
(Neděle)
- 10-30.** HLAVNÍ VEŘEJNÉ SHROMÁŽDĚNÍ SB. v sále Slovanského ostrova. Čtení z velkých autorů. Hudbu řídí br. Pravoslav Sádlo. Smyčcové kvarteto.
PŘEDNÁŠKA. Přednáší dr. N. F. Čapek: Zpo- vrchnění Husových oslav.
18. června **19-30.** Cvičení zpěvu, Karlova 8. Řídí p. Esop.
(Pondělí)
19. června **19-30.** VEŘEJNÉ SHROMÁŽDĚNÍ v paláci Radio na Vinohradech, Fochova tř., velký sál. Společné zpěvy. Zodpovědění dotazů.
(Úterý)
- PŘEDNÁŠKA dr. N. F. Čapka: Revoluce Huso- vých oslav.
21. června Odpoč. porady br. Čapka.
(Čtvrtek)
22. června **19-30.** SCHŮZE UČITELŮ NŠSB. Vede br. Čapek.
(Pátek)
- SCHŮZE MLÁDEŽE SB.
23. června **14-30.** DĚTSKÁ SLAVNOST na zakončení Ne- dělní školy SB. v paláci Radio na Vinohradech, Fochova tř., velký sál. - Veselý program, Ob- čerstvení.
(Sobota)
24. června **10-30.** KVĚTINOVÁ SLAVNOST SB. ve Slad- kovského síni Obecního domu.
(Neděle)
- Pěvecký sbor SB. za řízení p. Esopa zazpívá „Nalaďte struny“ a „Náš život“. Hudbu řídí br. Pravoslav Sádlo. Smyčcové kvarteto: 1. Ant. Dvořák: Romance z kvarteta Es-dur. 2. P. J. Čajkovskij: Andante Cantabile.

Redakční. O prázdninách vyjdou „Cesty a cíle“ následov- ně: Příští číslo vyjde 1. července, následující pak 1. srpna. Počínaje 15. září budou C. a C. vycházeti opět pravidelně vždy 1. a 15. každého měsíce.
